

L'escriptor Jordi Lara transita amb humor i lirisme per l'edat adulta en el seu segon recull de relats, 'Mística conilla', amb la constant recerca de l'evasió

“Pedregar la maduresa”

Gemma Busquets
BARCELONA

L'escriptor Jordi Lara (Vic, 1968), a prop de la cinquantena, fa una evocació de la maduresa, transitant de nou pels marges i viaranyes, amb personatges que s'escapoleixen de la carretera principal, en el seu nou llibre, *Mística conilla* (Edicions 1984). Integrat per sis relats –que també es poden llegir com a mitja dotzena de novel·les breus–, l'autor de Vic retorna a aquests marges literaris, mantenint el punt d'ironia i alhora de malenconia amb els quals va sorprendre fa vuit anys amb *Una màquina d'espavilar ocells de nit* (2008), un recull de set relats de tall autobiogràfic a l'entorn de la música i el món de la cobla.

“Sóc dels que cuina el brou a poc a poc i emplatat de pressa”, va justificar-se, per l'espera, llarga, des de la publicació del primer recull, definit per l'autor com “l'evocació de la joventut”. En aquest temps Jordi Lara –va dirigir *Nydia*, que TV3 dedicava a la música i a la dansa entorn del món de la cobla– ha realitzat la pel·lícula *Ventre blanc* (2012), una faula d'uns adults que es fan forts dintre d'un capgròs. Lara considera el seu llargmetratge, que ha circulat també pels marges no oficials,

Jordi Lara, fotografiat dimecres a la llibreria Laie, de Barcelona ■ QUIM PUIG

L'autor de Vic reconeix sentir-se còmode en el gènere de la tragicomèdia

part de la seva obra narrativa i en el qual va voler evocar la infantesa. I mogut per la inquietud –un dels motius que el menen a escriure– en aquest temps també ha après a tocar el bandoneó per conèixer de més a prop el món del tango; a més li ha servit per escriure el penúltim dels relats que componen *Mística conilla*.

Amb la constant de l'evasió com a lligam soterrat, Jordi Lara escriu també des de l'autoficció. En el primer relat, *Lo matí de*

ma infantesa, evoca la infantesa “desconeguda” de Jacint Verdaguer en els mateixos camps de Vic amb què l'autor va jugar de petit. Un relat escrit, com tot el conjunt, amb molta minuciositat, sense oblidar el ritme i la musicalitat de la llengua però fugint de la “vindicació etnogràfica”. Per Jordi Lara, aquest primer relat és una epifania, “aquell moment mític, fora de temps”; un moment de descoberta. I s'enceta amb un viatge real, el que Jordi Lara va fer amb Perejaume

per documentar “l'exploració artística” del poeta acompanyat d'una maredeu romànica a la motxilla a peu pel país.

La identitat

Jordi Lara volia escriure el segon relat, *Zapatos de boscal*, abans del 9-N. I ho va aconseguir. Qui es defineix independentista abans fins i tot que “s'inventés el país” ha fet un relat molt delicat –“no podia ser un pamflet polític”, declara – sobre “l'angúnia de la identitat” i de les rela-

cions entre pares i fills. Emparentat amb l'heroi franquista, el capità Santiago Cortés, Jordi Lara narra el retrobament del pare amb els familiars a Andalusia, i a partir d'aquí construeix una reflexió sobre la identitat, la terra que trepitgem, i el país.

“He après que la creació és per als valents i els imbècils.” Ho diu un dels personatges del tercer relat, que, escrit com un Evangelí, versa sobre el misteri de l'art. Fugint d'etiquetes –Lara defenestraria la de *hipster rústic*– pensa que el creador ha de tenir una mirada oberta, que és la veritable modernitat: “La generositat en l'art ens fa més savis.” Estimar una fada, una dona d'aigua, enamorar-se d'una fantasia i així suportar el dolor fa flexionar al lector, en el quart relat, sobre com la ficció és el “millor dels antidepressius”. L'últim relat és el que dona títol al llibre. Amb *Mística conilla* –un sopar d'exalumnes de vuitè d'EGB acaba de manera insospitada– ha volgut “pedregar la maduresa” amb un to tragicòmic, “com la vida”. “La vida és una broma creativa, no amarga”, hi afegeix l'escriptor, el qual defensa la marginalitat dels seus personatges com a “perdedors contents de ser-ho, perquè no han apostat de la il·lusió de la vida”. ■

Teatre per obrir la gana a la Muntaner

J.B.
BARCELONA

Els espectadors que ja han vist la versió de *Delikatessen* que Joan Ollé va fer amb La Remoreu Teatre diuen que, en sortir, tenen necessitat d'un bon àpat. L'espectacle que neix del que va inaugurar el Tem-

porada Alta del 2013 (ara han canviat alguns textos i gastronomia i no hi ha els polítics parlant dels seus plats preferits) es podrà veure a la Sala Muntaner fins a l'11 de desembre.

La Remoreu Teatre està formada per actors de les Terres de Lleida. Fins ara, mai havien entrat a la

cartellera de Barcelona com a companyia (sí que molts hi actuen dins d'altres formacions) amb teatre per a adults. La peça té la garantia de Joan Ollé, que sap cuinar veritables cabarets literaris similars a *Paraules d'amor* (La Seca, 2016) o *A la ville de...* *Barcelona* (Grec, 2012).

Un detall del muntatge 'Delikatessen', que fa temporada a la Sala Muntaner ■ FOTO CEDIDA PER LA REMOREU

Són peces que beuen de la divertida fragmentació que Ollé feia amb Joan Barril al programa de televisió *L'illa del tresor*, del qual també farien una versió al teatre el 2006.

L'obra, amb un notable aire còmic, inclou referències d'autors com ara Josep Pla, Narcís Comadira, Marcel Proust, Roland Topor (“com cuinar un basc a la basca”, indica irònic Ollé), Manuel Vázquez Montalbán (“amb el seu himne a la paella”), Leonardo da Vinci, Vicent Andrés Estellés, Miquel Martí i Pol i Herman Melville. ■